Далеч от тук, в една рекичка, хипопотамите лениво
нагазват в хладката водичка и шават със уши щастливо.
Прозяват се и крачат бавно, въргалят се във плитчините.
Щом трябва да поемат въздух: – Хоп! Хоп! – подават си главите.

Отвън, на припека са Хипо и майка му Хипопотама,
но той изглежда доста мрачен. „Защо ли?“ – пак се пита мама.

За жалост, трябва да ви кажа,
че Хипо често е намусен.
Почти от всичко се ядосва,
в сръдните майстор е изкусен.

Насила зъбите си мие,
готов е четката да сгризка.

Храна яде, ала такава,
каквато тооооочно му се иска.

Когато трябва да си ляга,
намира място във реката,
където скришно си се цупи
наместо да си спи в кревата.

Дошло е време да отиде
в училище, ала защо ли
хипопотамчето беснее,
пръхти и нещо си мърмори.

Днес има спортен ден и всички
ще се надбягват и ще плуват.
– Забавно ще е – казва мама –
виж как децата се вълнуват!

Тя тръгва с бавна, равна крачка
по песъчливата алея
и Хипо, ще-не ще, накрая
поема с ропот подир нея.